

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a členů JUDr. Pavla Příhody, Mgr. Martina Šalamouna, JUDr. Petra Vlacha, JUDr. Michala Žižlavského a prof. JUDr. Marie Karfíkové, CSc., **o návrhu JUDr. Dany Sedlákové, na obnovu řízení** ve věcech vedených u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 16 Kss 6/2017 a 16 Kss 2/2018,

t a k t o :

Návrh JUDr. Dany Sedlákové ze dne 26. 11. 2020 na obnovu kárného řízení ve věcech vedených u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 16 Kss 6/2017 a 16 Kss 2/2018 **se** podle § 22 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, za přiměřeného použití § 283 písm. d) zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád)

z a m í t á .

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci, podání navrhovatelky a procesní postup kárného senátu

[1] Dne 2. 12. 2020 podala navrhovatelka návrh na obnovu řízení (datovaný dnem 26. 11. 2020) ve výše uvedených dvou kárných věcech. Jednalo se o věci kárných řízení vedených proti ní jako soudkyni Okresního soudu v Blansku.

[2] Rozhodnutím ze dne 11. 4. 2018, čj. 16 Kss 6/2017 - 201, bylo shledáno, že navrhovatelka se dopustila kárného provinění, a bylo jí uloženo kárné opatření ve formě odvolání z funkce soudkyně. Kárné provinění spočívalo v tom, že v celkem šesti věcech, které jí byly jako soudkyni přiděleny k rozhodnutí, po vydání rozhodnutí o věci úmyslně v rozporu se zákonem vydaná rozhodnutí změnila.

[3] Věc sp. zn. 16 Kss 2/2018 se týkala typově méně závažných porušení povinnosti soudce tvrzených kárným navrhovatelem. Tato údajná porušení povinností byla kárným senátem vyloučena k samostatnému projednání. Poté, co byla navrhovatelka odvolána z funkce soudce, bylo řízení zastaveno usnesením ze dne 9. 1. 2019, čj. 16 Kss 2/2018 - 12.

[4] Důvody návrhu navrhovatelka popsala velmi detailně v podáních datovaných dnem 26. 11. 2020, dnem 10. 12. 2020, dnem 13. 12. 2020, dnem 26. 1. 2021 a dnem 14. 2. 2021.

Podstatou první skupiny důvodů bylo, že podle jejího přesvědčení byl návrh v původních dvou kárných věcech podán proti ní účelově, ve snaze ji „vystrnadit“ ze soudu a její místo obsadit mladšími kandidáty na soudce. Navrhovatelka barvitě popsala údajnou síť neformálních vztahů zasahujících různé justiční instituce (konkrétně Nejvyšší správní soud a Okresní soud v Blansku; propojkou zde měla být bývalá asistentka soudce Nejvyššího správního soudu a nyní soudkyně Okresního soudu v Blansku L. P., nyní H.), jakož i podnikatelskou a veřejnou (zejména komunální) sféru, které podle jejího přesvědčení vytvářely podhoubí účelového postupu vůči ní.

[5] Dalším důvodem pro obnovu je dle navrhovatelky skutečnost, že v předmětných věcech rozhodoval jako člen senátu JUDr. M. Z., proti kterému je vedeno trestní řízení pro podezření ze spáchání trestného činu podvodu a trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby.

[6] Dále navrhovatelka namítala různé procesní vady v řízení v původních kárných věcech, jichž se měl dopustit předseda kárného senátu i senát jako takový.

[7] Konečně navrhovatelka namítla podjatost nynějšího kárného senátu (personálně se víceméně shodujícího s tím, jenž rozhodoval v původních dvou věcech). K této námitce je třeba uvést, že usnesením ze dne 14. 1. 2021, čj. Nao 3/2021 - 51, Nejvyšší správní soud rozhodl, že členové kárného senátu nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí nynější věci návrhu na obnovu řízení.

[8] V reakci na to namítla navrhovatelka bezprostředně před zahájením jednání a poté při jednání podjatost členů toho senátu Nejvyššího správního soudu, který rozhodoval o námitce podjatosti, a vůči dalším členům kárných senátů a soudcům Nejvyššího správního soudu, opětovně i vůči členům kárného senátu, jenž o návrhu na obnovu rozhodoval. Předseda senátu k tomu navrhovatelce sdělil, že za dané procesní situace se může její námitkou podjatosti zabývat až Ústavní soud v řízení o ústavní stížnosti, a to poté, co bude řízení před kárným senátem skončeno, v rámci případného řízení o ústavní stížnosti. Kárný senát pak pokračoval v řízení i přes nespokojenost navrhovatelky s tímto postupem a byl nucen usměrnit její chování tak, aby bylo možno o věci při jednání rozhodnout. V míře, v jaké to bylo s ohledem na chování navrhovatelky možné, se snažil zajistit, aby se mohla na řízení co nejvíce podílet svým vlastním vystupováním před kárným senátem.

II. Posouzení věci kárným senátem

[9] Podle § 22 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 7/2002 Sb.“), *[v]e lhůtě 3 let od právní moci rozhodnutí senátu podle § 19 odst. 1 může soudce, předseda soudu, místopředseda soudu, předseda kolegia Nejvyššího soudu nebo Nejvyššího správního soudu, státní zástupce nebo soudní exekutor podat návrh na obnovu kárného řízení.*

[10] O včasnosti návrhu není pochyb.

[11] Navrhovatelka zmiňuje dvě skupiny údajných důvodů pro obnovu svého kárného řízení. Tou první má být existence jakéhosi širokého spiknutí různých osob, včetně bývalého ministra spravedlnosti JUDr. Roberta Pelikána, Ph.D., za účelem jejího „vystrnadění“ z funkce soudkyně Okresního soudu v Blansku. Druhou skupinou důvodů má pak být to, že po skončení kárného řízení bylo zahájeno trestní stíhání JUDr. M. Z., člena kárného senátu, jenž v původní věci navrhovatelky rozhodl.

[12] Podle § 25 zákona č. 7/2002 Sb., [n]estano*ví-li tento zákon jinak nebo neryp*hlývá-li z povahy věci něco jiného, v kárném řízení se přiměřeně použijí ustanovení trestního řádu. K tomuto ustanovení se vyjádřil Ústavní soud v nálezu ze dne 21. 1. 2008, sp. zn. III. ÚS 1076/07, v němž, mimo jiné, uvedl: „*To však neznamená, že kárné řízení je totéž jako řízení trestní; přiměřeným použitím je míněno, že ustanovení trestního řádu se použijí s přihlédnutím ke smyslu a podstatě kárného řízení, jímž je mimo jiné ochrana integrity soudcovského sboru, nezávislosti a nestrannosti soudců a soudní moci a důvěry veřejnosti v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů.*“

[13] Podle § 277 trestního řádu, [s]končí*lo-li trestní stíhání vedené proti určité osobě pravomocným rozsudkem, pravomocným trestním příkazem, pravomocným usnesením o zastavení trestního stíhání, pravomocným usnesením o podmíněném zastavení trestního stíhání, pravomocným usnesením o schválení narovnání nebo pravomocným usnesením o postoupení věci jinému orgánu, lze v trestním stíhání téže osoby pro týž skutek pokračovat, pokud nebylo takové rozhodnutí zrušeno v jiném předepsaném řízení, jen byla-li povolena obnova trestního řízení. Před povolením obnovy lze ke zajištění důkazního materiálu a ke zajištění osoby obviněného provádět vyšetřovací úkony jen v mezích ustanovení této hlavy.*

[14] Podle § 278 odst. 1 věty první trestního řádu [o]bno*va řízení, které skončilo pravomocným rozsudkem nebo trestním příkazem, se povolí, vyjdou-li najevo skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve odůvodnit jiné rozhodnutí o vině nebo o přiznaném nároku poškozeného na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, anebo vzhledem k nimž by původně uložený trest byl ve zřejmém nepoměru k povaze a závažnosti trestného činu nebo k poměrům pachatele nebo uložený druh trestu by byl ve zřejmém rozporu s účelem trestu.*

[15] K povolení obnovy řízení podle prvního odstavce by bylo třeba, aby vyšly najevo skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly odůvodnit (*samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve*) jiné rozhodnutí o odpovědnosti za kárné provinění nebo o kárném opatření. Žádné takové skutečnosti navrhovatelka netvrdila a ani jinak nevyšly najevo.

[16] Úvodem je nutné zdůraznit, že navrhovatelka argumentaci jakýmsi spolčením proti své osobě uplatnila již v návrhu na obnovu řízení ze dne 17. 11. 2019, který byl zamítnut rozhodnutím ze dne 15. 1. 2020, čj. 16 Kss 6/2019 – 68. Jelikož kárný senát neshledal v nyní posuzované věci důvody pro odchýlení se od závěrů učiněných v citovaném rozsudku, v plném rozsahu je přejímá. Kárný senát nemůže vyloučit, že někteří lidé na Okresním soudu v Blansku mohli považovat za žádoucí, aby navrhovatelka jako soudkyně skončila a byla nahrazena ve své pozici jiným soudcem. I kdyby tomu tak bylo (kárný soud tuto otázku skutkově neprověřoval ani tehdy, ani nyní, neboť to nebylo třeba), nebylo by to pro povolení obnovy řízení podstatné. Navrhovatelka byla kárně postížena za zcela konkrétní jednání popsané ve výroku rozhodnutí v původní věci sp. zn. 16 Kss 6/2017. Ve vztahu k tomuto konkrétnímu jednání neuvedla v tehdejších ani nynějších návrhu na obnovu žádné skutečnosti nebo důkazy, které by mohly splňovat podmínky § 278 odst. 1 věty první trestního řádu. Skutečnosti, které tvrdila, se týkají možná poměrů na Okresním soudě v Blansku, možná poměrů jiných osob a institucí, pro podstatu věci nedůležitých, ale netýkají se samotného kárného provinění a otázky viny či přiměřenosti kárného opatření. Pro věc je podstatné to, že kárný návrh na ni podala k tomu oprávněná osoba (předsedkyně Okresního soudu v Blansku). Ať již její skutečná vnitřní motivace byla jakákoli, předsedkyně soudu podala návrh logicky konzistentní, opřeny o konsekventní skutková tvrzení, jež se v řízení před kárným senátem ukázala jako pravdivá a právně relevantní. Ani samotná navrhovatelka skutkovou podstatu toho, co jí bylo kárnou navrhovatelkou předestíráno, nezpochybňovala, pouze se s kárnou navrhovatelkou a v posledku i s kárným senátem lišila v právním hodnocení těchto pro věc rozhodných skutečností.

[17] Ani argumentace údajnými procesními pochybeními kárného senátu v původním řízení není relevantní. Navrhovatelka netvrdí nic, co by mohlo vést ke zpochybnění skutkových závěrů kárného senátu či relevance jím provedených důkazů. Opět v podstatě jen nesouhlasí s hodnocením zjištěných skutečností a vyčítá kárnému senátu jakousi zaujatost. Kárný senát připomíná, že jeho procesní postup, včetně jednotlivých dílčích otázek zmiňovaných navrhovatelkou (řešení námítky podjatosti vznesené navrhovatelkou přímo na jednání kárného senátu v původní věci aj.), byl podroben přezkumu Ústavním soudem a nebyla v něm shledána vada ústavněprávní povahy (viz jeho usnesení z 30. 10. 2018, sp. zn. III. ÚS 2023/18, ve vztahu k námítce podjatosti zejména bod 16). Navrhovatelka tedy ve své podstatě vznáší v rámci návrhu na obnovu kárného řízení jakýsi opravný prostředek, jímž brojí proti právním (zejména procesním) vadám postupu kárného senátu v původním řízení. K tomu však institut obnovy kárného řízení neslouží. Jím má být napravena vada spočívající v tom, že dodatečně vyjde najevo, že skutkové závěry v původním řízení měly být pravděpodobně jiné, a to v té míře, že by to pravděpodobně znamenalo změnu závěru o kárné odpovědnosti či o kárném opatření. Obnova řízení však neslouží k nápravě vad právního hodnocení či vad postupu v původním řízení.

[18] Podle § 278 odst. 4 trestního řádu *[o]bnova řízení, které skončilo některým ze způsobů uvedených v předchozích odstavcích, se povolí též tehdy, bude-li pravomocným rozsudkem zjištěno, že policejní orgán, státní zástupce nebo soudce v původním řízení porušil svoje povinnosti jednáním zakládajícím trestný čin.*

[19] Tento důvod obnovy spatřuje navrhovatelka v tom, že v předchozích řízeních rozhodoval jako jeden z členů kárného senátu dr. Z., u něhož bylo zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání trestného činu podvodu a trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby.

[20] U návrhu navrhovatelky je nutno rozlišit dva její možné aspekty z pohledu důvodů pro obnovu řízení. Tím prvním je důvod obnovy spočívající v tom, že *soudce v původním řízení porušil svoje povinnosti jednáním zakládajícím trestný čin.* Jak vyplývá ze znění výše citovaného ustanovení, k tomu je třeba existence pravomocného rozsudku trestního soudu, kterým je zjištěno pochybení soudce v původním řízení zakládající trestný čin. Jelikož ke dni vyhlášení rozhodnutí v nyní posuzované věci nic takového není známo, nebyl dán ani důvod obnovy dle § 278 odst. 4 trestního řádu.

[21] V návrhu navrhovatelky je však nutno zabývat se i aspektem dalším – tím, zda skutečnosti nebo důkazy, jež možná vyšly najevo v souvislosti s trestním stíháním jednoho z členů kárného senátu, ať už by skončilo jakkoli či dosud probíhalo, nezakládají „obecný“ důvod pro povolení obnovy řízení ve smyslu § 278 odst. 1 trestního řádu, tedy zda se neobjevily *skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve odůvodnit jiné rozhodnutí o vině nebo sankci za kárné provinění.* Mohlo by tomu tak být za situace, kdy by v souvislosti s prošetřovaným podezřením ze spáchání trestného činu osobou, jež se podílela na rozhodování kárného senátu jako jeho člen, vyšlo najevo, že toto její jednání mohlo přímo či zprostředkovaně ovlivnit výsledek řízení před kárným senátem. Nic takového však ani náznakem není patrné. Navrhovatelka nikterak nekonkretizovala a ani jinak nevyšla najevo spojitost mezi trestním stíháním bývalého člena kárného senátu a dotčeným rozhodnutím čj. 16 Kss 6/2017 - 201, kterým byla odvolána z funkce soudkyně.

[22] K tomu, aby se kárný senát souvislostí mezi jednáním, jež vyvolává podezření ze spáchání trestného činu, a kárným řízením, na němž se dr. Z. jako člen kárného senátu podílel, mohl důkladněji po skutkové stránce zabývat, by bylo třeba, aby bylo tvrzeno či jinak vyšlo najevo rozumě myslitelné spojení mezi oběma jevy. Nic takového se však nestalo. Jediné propojení mezi

oběma jevy, jež je patrné, spočívá v samotné osobě dr. Z. To však nestačí. Navíc jde o situaci, kdy na rozhodování tohoto senátu se podílel jako jeden z šesti jeho členů. Jistě je – zhruba se stejnou mírou blízkosti k rozumně myslitelné realitě, jakou navrhovatelka projevuje ve svých představách o existenci širokého spiknutí, jež ji mělo zbavit funkce soudce Okresního soudu v Blansku – představitelný kauzální řetězec, v rámci něhož by se dr. Z. kvůli svému jednání, jež vykazuje podezření, že mohlo být trestným činem, snažil navrhovatelku poškodit v kárném řízení. Kárný senát se v rámci řízení o povolení obnovy má podrobněji skutkově zabývat takovými jevy, které jsou jednak tvrzeny či vyšly jinak najevo jako potenciální důvody obnovy řízení (už to zde není splněno), jednak jsou rozumně myslitelné (to nelze posoudit, není-li patrné, o jaké konkrétní jevy se mělo jednat). Není-li uvedený soubor vstupních podmínek splněn, není možno v rámci řízení o povolení obnovy „naslepo“ zkoumat nejrůznější okolnosti působení dr. Z. na jeho mateřském soudu a hledat v nich vyšetřovacím způsobem případnou souvislost s řízením před kárným senátem ve věci navrhovatelky. Proto kárný senát rozhodl, že ve vztahu k těmto otázkám nebude provádět žádné dokazování, zejména neměl za potřebné detailněji zkoumat zatímní skutková zjištění vzešlá z trestního stíhání dr. Z. například dotazy na stav trestního řízení.

[23] Kárný senát proto návrh na obnovu kárného řízení podle § 283 písm. d) trestního řádu zamítl, jelikož neshledal důvody obnovy podle § 278 téhož zákona.

Poučení: Odvolání proti rozhodnutí v kárném řízení **není** přípustné (§ 21 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů).

V Brně dne 7. dubna 2021

JUDr. Karel Šimka
předseda kárného senátu